

40 Magazin

Die Kindheit des
Franz Kafka:
Zusammen mit sei-
nen Schwestern
Elli und Valli und
als Gymnasiast

Práha
Hradčanský motiv

Proč má americká populární kultura takový úspěch i u našeho náročného diváka? Je to patrně ^{pro} její schopnost pobavit. Po šedi socialistické zábavy má právě tento způsob zelenou. Jak dlouho ještě budeme muset konzumovat podprůměrné americké filmy? Teď když se komunismus rozpadl tak snad také vy-

U v n i t ě ř č í s l o : přehrá i nezřízené opojení americkou hamburgrovou kulturní šmírou.H.

1. Milo K o m í n e k: Odpověď na útok./Svědomy/
2. "Věrní zůstali": Ohlédnutí Jiřiny Z á b r a n o v é.
3. Vlastimil L a p á č e k: Vážná kronika./Věrní zůstali/
4. Antonín H u v a r: Na zločiny komunistů nelze zapomenout. Dokončení z čas."Svědomy.

Předpokl.cena: 2,- Kč MČ 47263 Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o 1973 - 1975
o b n o v e n o 1987 ročník 12 čís

Vydává: Vladimír Hajný Red. Marta Zemanová
ČSA 34, 787 01 Šumperk rada: Julius A. Varga

Uzávěrka: 22.1.1995

V Šumperku, dne 7. května 1994

PAN THEODOR MUNDSTOCK. Inscenace: BRUNO BOEGLIN
 Úterý 14. března ve 20 hod.. Divadlo ARCHA, Na Poříčí 26
 Ceny vstupenek: 80/60 Kč. Vstupenky v prodeji v pokladně divadla

Vážené

Ministerstvo vnitra ČR
 Nad Štolou č. 3
 170 00 P r a h a 7 - Letná

Věc: Žádost o přiznání bolestného za napadení příslušníkem MV,
 vedeným v soudním spise č.j.: T 11/91.

Na Krajském soudě v Českých Budějovicích, pobočce v Táboře, kam jsem byl předvolán jako svědek v případě "Zdeněk Šípek a spol." mi bylo předsedou senátu panem JUDr. Jiřím Bernátem sděleno, na mou žádost, že se k hlavnímu líčení připojuji s tím, že žádám náhradu bolestného ve výši jak určí tento soud, to, že se mám obrátit s touto žádostí na Ministerstvo vnitra ČR, které je v této věci kompetentní. Zdůvodňoval to tím, že Zdeněk Šípek již není příslušníkem SNB, neboť byl z jeho služeb propuštěn a že v době, kdy byl příslušníkem a způsobil mi zranění byl příslušníkem Ministerstva vnitra ČR a že tedy právní důsledky jeho činnosti, které se vůči mně dopustil, tedy náhradu za bolestné třeba uplatnit vůči Vám, tedy na MV ČR.

Žádám tímto Vaše ministerstvo, Ministerstvo vnitra ČR o přiznání náhrady za tento jeho brutální čin, kterého se na mě dopustil dne 21.8.1988 na Národní třídě v Praze a v obchodním domě MÁJ, kde mě surově zmlátil asi 11 ranami, převážně pěstí povětšinou směřovanými na hlavu. Při této příležitosti upozorňuji, že do dnešního dne mám pocit při poklepu pravé půlky spánkové oblasti, že není zcela v pořádku, eventuálně při tlaku na určité místo v pravém spánku cítím mírnou bolest. Docent Beránek, u kterého jsem se tehdy po útoku léčil a jehož posudek jsem soudu předložil, poukazuje na to, že "lze očekávat další možnost přetrvávání potíží".

Žádám, aby tyto skutečnosti byly zohledněny při přiznání finanční náhrady za toto hrubé porušení zákona bývalým mjr. SNB JUDr. Zdeněkem Šípkem, nar. 1.10.1949 v Praze, v té době ve funkci zástupce náčelníka 2. odboru Správy StB Praha.

S úctou

Ing. Vladimír Hajný
 ČSA 34, 787 01 Š u m p e r k

SPECTACLE

PŘEDSTAVENÍ

P R E D N A S K A

30. Jean-Marie Colombani
 Co je v Evropě v sázce
 před prezidentskými volbami
 Francouzský institut
 Štěpánská 35, Praha 1
 března 30. března v 18 hod.

V. Hajný

Vážná komika

Pražská organizace politických vězňů každé druhé pondělí v měsíci pořádá v hotelu Belveder na Letné posezení pro mukly a jejich přátele. V pěkném sále se dovidáme o novinkách z organizace, slyšíme pozvané hosty, ministry, novináře, soudce, pedagogy, v diskusi se ptáme, připomínáme, dáváme podněty, vidáme se s přáteli z věznic a táborů, někdy zazpívají děti z Jižního města, zkrátka pohoda.

V pondělí 14. dubna jsme měli projednat devět námětů, připravovaných předsedou naší pražské organizace St. Stránským, protože se pozvaný host ministr kultury na poslední chvíli omluvil. Předpokládal jsem, že se bude jednat o důležitých věcech, neboť se dostavilo ústředí KPV s předsedou dr. Drobným, přijeli i někteří jeho příznivci ze Zlína, Náchoda, Benešova i odjinud. Dozvěděli jsme se, že se známky na jízdní průkazy pro mukly vydávají na ústředí i na Poříčí, bratr ing. Šťastný vyličil, co se podařilo vyjednat na úřadech, objasnil, jak to bylo s "žebřáním" o patnáct křesel pro členy KPV v budoucím senátu, jak je tomu se státními doplátky pro ty, kdo nesmějí překročit strop příjmu. Vyslechli jsme i zprávu o činnosti ústředí, aby se snad nikdo nedomníval, že se tam nic neděje.

Čekali jsme na projednání dalších bodů programu, tu však nastoupil na pódium dr. Drobný, ani neusedl a spustil rozsáhlý neplodný projev. Chvillemi zvyšoval hlas, když vytýkal pražské organizaci a jejímu předsedovi chyby, ale mlácení prázdno slámy začalo mukly nudit, nevole se projevovala výkřiky nesouhlasu, dr. Drobný znovu přidal na hlase, koncepci projevu ztratil v kudrlinkách nesrozumitelných slov, okřikoval diskutéry a ještě více se rozčiloval a brunátněl a křičel a bylo s podivem, že se jeho pozvaní stoupenci snažili svého lídra přerušit a přimět k odchodu. Co dr. Drobnému zbývalo? Neslavně skončil v halasu a pískotu.

Jaké udělal chyby? Sám to snad ani dodnes neví, pokud mu to jeho stoupenci neřekli. Napovím: Umysl měl zjevný: Pozváním svých z ústředí (z nich někteří vystoupili z pražské organizace) a oněch venkovských chtěl rozbit pražskou organizaci a zrušit redakci Věrní

Komentář

zůstali. Tento záměr nevyšel, naopak jsme se v pražské organizaci a v redakci stmelili. Byli jsme na své půdě! Dr. Drobný odkryl karty a projevil o co mu jde. - Druhou chybou bylo neplodné mluvení bez hlavy a paty. Třetí chybou bylo pozvání na následující den k ustavující schůzi nové organizace politických vězňů, jež by asi nepřijíjala za členy mukly z naší pražské organizace. Korunu všemu dal návrh zástupců ústředí na "kulatý stůl" ihned, u něho by se prý vyjasnily sporné body a rozdílné názory. Ten, kdo připadl na takový nápad asi neví, že se takové sezení připravuje stanovením otázek k projednání, určením "Bubílkové" nebo "Černého" k řízení diskuse a tak dál.

Je podivuhodné, že tak studovaný člověk nemá na veřejnosti - byl to bylo i mezi svými - tolik smyslu pro slušnost, aby

Starosta Prahy 8 - Libně o památníku

Loni v červnu pražská organizace KPV s představiteli městských částí Prahy 1, 4, 6 a 8 a s pražským primátorem založila nadaci k uctění památek obětí komunismu. Z dubnového Telegrafu přetiskujeme rozhovor s místopředsedou této nadace starostou Prahy 8 - Libně VI. Novákem:

Cílem nadace je vybudování a udržení pietních míst na území Prahy, která souvisí s utrpením českého lidu po II. světové válce a s protikomunistickým odbojem. Dostává se nadaci na tuto činnost finančních prostředků?

Finančních prostředků máme stále nedostatek. Z účtu nadace jsou průběžně propláceny faktury za zahradnické práce na dělblickém hřbitově. Památník politickým vězňům na tomto hřbitově bude stát včetně plastiky téměř 400 000 korun. Pomník pro Václavské náměstí však bude mnohem dražší, takže potřebujeme získat finanční prostředky v krátké době a v dostatečném množství.

Budou upravena i další místa? V pankrácké věznici se připravují vitríny s dokumenty, počítá se s úpravou sekýrárny. Na motolském hřbitově bude upraven terén a o dalších úpravách se bude jednat.

V městské části, kde působil jako starosta, jsou na dělblickém hřbitově společné hroby popravených a komunisty umučených lidí

posluchače nepřekřikoval a odmítl skončit svůj monolog, když viděl a slyšel odpor pléna a řečnickovým slovům nebylo už rozumět. Nu, fiasko si zavínil sám.

Rozmýšlím, proč takové chování měl. Můj dojem je, že je přepracovaný, nervově labilní, sice strážlivý, ale v tak špatném duševním stavu, že se měl svých úmyslů raději vzdát. Nepochodil a odchodil!

St. Stránský v dobré náladě, s kytičkou a s úsměvem pozval pak mukly na květnové posezení v Belvederu.

Zašli jsme nenaaranžovanou frašku! Výsledkem bude rozpad Konfederace v Praze, ústředí si zřejmě zvolilo něco nového, pražská organizace při neústupnosti ústředí z Konfederace vystoupí a bude si hospodařit po svém.

Vlastimil LAPÁČEK

i děti. Jak tam vypadá situace?

Dělblický hřbitov bude v místě hromadných hrobů zatrávněn a doplněn pomníčky, které tam chybějí nebo jsou poškozeny. Základy k Památníku politických vězňů jsou hotové. Plastika - dvě lidské ruce s ostatním drátem bude odlita v bronz. Odhalit by se měla v červnu. Místo, kde jsou pochovány děti, se osadí růžemi, aby zde vznikl růžový háj.

Mohl byste jmenovat, kdo a jakou částku nadaci přispěl?

Městské části Prahy osm a jedna uvolnily po sto tisíci korunách, Praha čtyři a pět po padesáti tisících. Jako další přispěly Praha - Jižní město, Praha - Slivenec, Dubč, nejvíce příspěvků je od samotných členů KPV. Některé městské části projevily zájem stát se členy nadace. Byl vypracován nový návrh statutu nadace, v němž je například čestný výbor a dozorcí rada, takže není problém zapojit se do činnosti nadace.

Proč se dosud neuskutečnil obelisk na Václavském náměstí?

Pro pomník na Václavském náměstí je navržen velmi nízký kužel o průměru 4,5 metru a se jmény popravených. Uprostřed kužele bude bronzová růžice, v níž se při slavnostních příležitostech zapálí věčný oheň. V poslední době však vysloven názor, předložený ÚV KPC, aby se na pomníku jména neuváděla. Předsednictvo

nadace o věci zatím nerozhodlo. Činnost nadace se sice rozběhla, ale odezva na dopisy, ve kterých jsme žádali o příspěvek, nebyla taková, jakou jsme předpokládali. Bylo by velmi nepříjemné, kdyby nadace nemohla z nedostatku finančních prostředků realizovat cíle, pro které byla zřízena.

Ohlédnutí Jiřiny Zábranové

Jiřina Zábranová, rozená Píchová (1903 až 1974), matka básníka a překladatele Jana Zábrany, odsouzená v červenci 1950 za vykonstruované protistátní spiknutí a špionáž na osmnáct let do vězení, po desítiletém kriminále amnestována, shrnula své vzpomínky na dětství, první republiku, protektorát, na léta po osvobození a na komunistický režim do knížky Ohlédnutí, vydané nedávno pražským nakladatelstvím TORST. Otiskujeme z ní některé informace a statě.

Jiřina Zábranová, dcera Františka Píchy, který sedmadvacet let kantořil v Budíkově u Humpolce, kde se také Jiřinka narodila. V roce 1930 provdala za učitele Emanuela Zábranu.

Jiřina Píchová 1925

Bydlieli a kantořili v Humpolci, kde Emanuel Zábranu zatkl gestapo, později si ho občané zvolili za předsedu MNV. Jiřina Zábranová jako členka národního socialistického ústředního výboru i Zemského národního výboru jela 10. března 1948 do Prahy, aby zjistila, jak vypadají poměry jinde. "A ten den mi potom započítali jako začátek ilegální činnosti, kterou jsem - bohužel - nikdy nevyvíjela.

Zatkl mne 8. listopadu 1949 v půl páté ráno, byl to záťah na národní socialisty po celé zemi, naráz zatčeno osm set lidí, u všech se předpokládala ilegality."

Jiřinu Zábranovou odvezli na StB v Jihlavě a po čtrnácti dnech šla k výslechu o stycích s dr. Kočovou a Frániou Zeminovou. - "Pak jsem chodila k výslechům denně, občas pro mne přijeli pozdě večer a vyslychali celou noc. Nemohla jsem nic nového říci. Na svačině u dr. Kočové jsem Fránci Zeminové odpověděla, že humpolecké fabriky jedou na tři směny, estébáci dali mi za to špionáž, neboť prý Zeminová dodávala zprávy Ripkovi do zahraničí."

Když se Jiřina Zábranová ani potom nepřiznala k zločinům, které nespáchala, zavřeli ji na Pankráči do temnice vedle sekýrárny, kde se za Hitlera popravovalo, a bachaři ji seřvali, aby svlékla i prádlo. Podlaha betonová, stěny vlhké a plesnivé, "byla jsem duchem nepřítomná, objevilo se pět bachařů a lékářka MUDr. Janáčková, retribučka. Dala mi tabletu a sklenici vody a na odchodu řekla: "Tady je nelidská zima, dostane zápal plic!" Po tabletě jsem přišla k sobě, k ránu mi byla děsivá zima, celou noc jsem stála na prýčně nahá přitisknutá k teplejší zdi.

Ráno 7. března 1950 bachaři řvali, že mám jít na výslech, nedovolili mi ani se umýt, v přesnici jsem natahala na sebe prádlo a šaty a už mne hnali s náramným smíchem do tatraplánu. Teprve v zrcátku auta jsem viděla, že jsem celá od sazí, do korekce létaly okénkem z vězeňské pekárny. Výslech v Bartolomějské byl neobyčejně zlý, nějaký vyšetřovavec skočil z okna čtvrtého patra na dvůr a zabíjel se.

K večeru mi chodbařky přinesly umyvadlo studené vody, hadr a mýdlo a trochu černého teplého kafe a kousek chleba. Jedna mi zašeptala: "Máš se hned hlásit nemocná a chtít doktora!" Bylo mi zle, roztrásla mě horečka, ucitila jsem bolesti v břiše, začala jsem padat a po půlnoci požádala hlídku o lékaře. Mezitím jsem omdlela. S bachaři přišla i doktorka Janáčková, naléhala na bachaře: "Pospěšte si!" Na ženském oddělení k ránu mi doktorka dala injekci a já spala - prý oboustranný zánět

vaječníků a začátek zápalu plic - víc ve spisech není.

Když mi za tři dny bylo líp, vrchní čúza a uniformovaný bachař psali jako protokol, že jsem svou tvrdohlavostí a tím, že jsem nechtěla mluvit a přiznat se k "zjištěným proviněním" vydráždila referenta k opatřením, kterých se užívá jen v nejzávažnějších případech, a to vyjímčně. Nedonutili mne, abych to pepsala."

Z Pankráče převezli Jiřinu Zábranovou do "ajncliku" v Bartolomějské a téhož dne do Jihlavy, kde ji měli připravit k monstrprocesu v Humpolci nebo v Brně. Brněnský soud proces odmítl a tak obviněnou urychleně exportovali zpátky na Pankráč a koncem července 1950 přišla na řadu s další skupinou Střed (národní socialisté a lidovci). Dostávali obrovské tresty, učitelku hudby Leontýnu Neumannovou k jejím jednadesátým narozeninám odsoudili na třicet let. - "Byli jsme slepeni v různých skupin, zčásti dělníci, v životě jsem nikoho z nich neviděla a neznala, a s nimi zemský poslanec Karel Kaásek, sazeč, a JUDr. Vlastimil Baiza, úředník Zemského národního výboru." - Senát soudruha Rudného (asi pseudonym) odsoudil Jiřinu Zábranovou na osmnáct let.

Prvních devatenáct měsíců v trestu pracovala v rakovnické šamotce a sedmatřicet žen s tresty vyššími než patnáct let v březnu 1952 převezli z Rakovnicka do Pardubic do Nápravně výchovného tábora pro kulaky, sedláky, živnostníky a továrníky. Byl tu i blok pro státní vězně s vyššími tresty, doktory všeho druhu a odsouzenec "na doživotí s podmímkou."

Přijížděly transporty žen, brzy jich tu bylo na tři sta. - "Vyřadili od nás asi padesát jeptišek do "uzavřeného oddělení" a ve vedlejší místnosti soustředili "politická esá", Zeminovou, Kleinerovou, Müllerovou, Geierovou, dr. Kočovou, Vlastu Charvátovou a ženy, které snad něco provedly ve vězení anebo

Jiřina Zábranová se synem Janem Zábranou v roce 1964

někde mluvily co neměly, a s nimi i donašečky.

Obytné budovy nedostačovaly, bourala se stará hospodářská stavení, ženy na nucených brigádách otloukaly cihly v boucháček, uklízely po zednicích, zaváděla se voda, z dřevěných baráků po Němcích se upravovaly bloky C a D, na kopání kanalizace se sestavovaly čety z trestanek, stavěla se přízemní nemocnice.

Jiřina Zábranová se přihlásila na práci v zahradě, zahrádnice vyvázely také žumpy do zahradnických bazénů a každá dvakrát za měsíc odnášela sto konví močůvky k zelenině. Zjara 1953 Jiřina Zábranová odešla ze zahrady na pleťárnu, potom na stany, na Koh-i-noor, zkusila i dílnu jabloněcké bižuterie, pak švadlárnu.

Číslo Trináct byla švadlárna vězeňského prádla a obleků, šilo se pásové na elektrických strojích po Němcích například třicet tisíc pánských flanelových košil, ostatní dílny šily pro Turnov třeba devadesát tisíc podprsenek obvyklých velikostí od nuly do čtyřky pro tuzemsko ale také velikosti sedm a devět pro Sovětský svaz. V další dílně šily na vývoz konfekci. Otvíraly se další švadlárná a pobočka Tesly - káblowna, rupovaly se kožešiny (jemnými nožičky se vytrhávaly hrubé delší chluby), jezdilo se do Dašic sklizet brambory a v prosinci sekýrami vysekávat řepu.

Náčelník věznic Josef Huňáček 10. května 1960 v den propuštění na amnestii Jiřině Zábranové řekl, že pět let nesmí do Humpolce a že byt jí zajistí ONV v Praze XV.

"Nevěděla jsem, že dva roky před amnestií vyšel zákon 40/58, podle něhož odsouzení, propuštění na amnestii nebo na podmínku anebo po odpykání trestu mohou ale nemusí dostat důchod, vypočítávaný z výdělků za posledních pět nebo deset let.

Na ONV v Praze XV nás uumlivil, že jsme přijali pobouranou místnost ve Vápencově ulici, prý jen na půl roku, než nám seženou byt. Pokojik na půdě se nedal vytápnout, majitel nedovolil zavést plyn, elektrina neutáhla ani pečiči troubu. Topila jsem petrolejovými kamínky a mrzla. V červnu Eman nastoupil dřinu u peci v Lokti. Než mi vyřídili žádost o důchod, v srpnu 1960 mne postihl záchvat mozkové mrtvice. Poslední dny jsem trpěla nesnesitelnými bolestmi hlavy,

začínaly už v Pardubicích. Ačkoli mi v krčské nemocnici navrhli plnou invaliditu a sociální komise jí uznala, pět let jsem nedostala ani haléř, teprve v srpnu 1965 jsem dostala důchod 350 Kčs měsíčně, později mi přidali 45 korun.

Eman přijížděl domů po čtrnácti dnech, to už jsme měli světlici ve

I na Hradě šetřili

"Tehdy (v roce 1945) jsem se dostala také na Hrad a do styku s paní Hanou Benešovou. Po jejich návratu do vlasti byly poměry ještě dost stísněné a tak se i na Hradě šetřilo. I rozhodly jsme se tehdy v ženské komisi národně socialistické strany v Humpolci, že k 28. říjnu pošleme panu prezidentovi nějaké látky na obleky. Továrna na Brunce nám poskytla ze starých zásob sivé šedou dámskou vlněnou látku, Bedřich Kryštůfek tmavomodrou "diplomatku", to byla exportní měkká látka na pánské zimníky, která se před rokem 1938 vyvážela hlavně do Anglie, a k tomu z Brunky na tmavomodrý oblek. Přiložily jsme k tomu kytičku fialek, dopis a poslaly jsme to poštou. Později jsem se sešla s Hanou Benešovou v Družstevní práci na vernisáži výstavy obrazů Karly Liebscherové a Milada Horáková mě představila paní Haně, která mi přátelsky nařídila: "Musíte na mě počkat a jít se mnou. Přijede pro mě manžel a bude mít na sobě ten nový zimník od vás z Humpolce." Potom jsem byla na Hradě ještě dvakrát nebo třikrát, asi jsme něco zařizovaly pro Ženskou národní

Oceňují Pietu,

se zájmem jsem si ji přečetl. Seznámil jsem se i s finančními problémy, které provázely její vydání. K částečné úhradě nákladů jsem dal poukázat na vaše konto 5 000 Kč. / Ministr zdravotnictví MUDr. Luděk RUBÁŠ / - Pietu je mimořádný materiál o utrpení lidí, kteří se nedali zlomit a zůstali věrni až na smrt. Nesmíme dopustit, aby se někdy něco podobného opakovalo. Vidím potřebu, aby se tyto skutečnosti připomínaly těm, kdo o nich dnes nechtějí slyšet. Myslím, že váš časopis tuto funkci dobře plní. / Ing. Josef LUX, předseda Křesťanské a demokratické unie / - Odevzdal jsem Pietu našemu komentátorskému oddělení i s vaší doprovodnou informací, aby ji recenzovali a upozornili na tuto

Vápencové jak takž upravenou. Nejvíce nám pomohli v Praze Závorkovi, z Humpolce pan Komrs, Wendlikovi, Masákoví, Drbalovi a paní Sukdoláková, schovali nám mnohé věci, cenné předměty se rozkradly nebo vydražily." eš

radu a dozvěděla jsem se, že přijede státní návštěva, snad Tito, a jaké jsou potíže s obstaráváním některých druhů potravin. Večer jsem měla v Humpolci schůzi a náhodou jsem se o tom zmínila. Ihned mě vyhledal zahradník Pěkník, že se mu vyvedla raná zelenina a že by byl ochoten na Hrad poslat, ale jak? A tak jsem následující úterý vezla velkou bedničku z fornyru naplněnou dlouhými salátovými okurkami, na nich překrásně urostlé hlávky salátu a mezi nimi svažečky ředkviček. Vypadalo to malebně a když jsem potom na Hradě jela tím elegantním výtahem, byla ve mně malá dušička. Našlení bylo ale veliké. Paní Hana přišla za chvíli, na sobě měla tmavomodré šaty s bílými tečkami, na dlani nesla koflík s talířkem a řekla mi, že je právě poslal někdo neznámý a "to je šálek, z kterého manžel před válkou vždycky snidával. Po našem odjezdu do Anglie a při dražbě našich věcí ten člověk ho koupil a teď mi píše, že nám ho vrací. Musela jsem ten šálek ukázat manželovi, omluvte mě, že jdu až teď!" - Jiřina Zábranová v knize Ohlédnutí /.

pozoruhodnou publikaci veřejnost. / Petr ŠABATA, šéfredaktor Mladé fronty Dnes / - Svědectví Piety je neuprosné silné. Na vaše konto zasilám osobní příspěvek. / Petr PÍŤHA, ministr školství, mládeže a tělovýchovy / - Vydání Piety vysoce oceňuji zejména z hlediska naší povinnosti podílet se na odhalování a připomínání historické povinnosti. / Ministr obrany docent ing. Antonín BAUDYŠ, CSc / - Pietu velmi oceňuji a zasilám na ni finanční příspěvek. / Jirka RADIMSKÝ, Nová Paka / - Pietu je záslužné dílo. Měl by ji číst celý národ a troušu se i zastydět. Národ prolezlý komunismem měl by už procitnout. / Mr. A. STANA, Hamilton, Kanada /.

Zpráva dokumentační komise K 231

"Všechno jsem odmítl, odevzdal se do vůle Boží a řekl si: Za pravdu je třeba bojovat, obětovat se i vlastní život dát! Co bych to byl za člověka, který by pod knutou zločinů podlehl?" - (Zpráva, strana 108).

S úlevou jsme uvítali svobodu, o níž jsme tak dlouho a s nesmírnými obětmi usilovali. Doufali jsme, že krivdy budou napraveny a zločiny potrestány. Nestalo se tak. Zločinci se pošklebují a nevědoucí nebo nevěřící se tváří jako bychom teroristické metody z padesátých let zveličovali anebo si je vymyšleli. Ještě chvíli a prokázané zločiny by upadly v zapomnění.

Proto chceme vydat další svědectví a připomenout lhotejným a zapomětlivým, jak to tehdy bylo. Znovu vydáme Zprávu dokumentační komise K-231 (v exilovém vydání roku 1973 rozebranou), svědectví

o zločinech Státní bezpečnosti a komunistických prokurátorů, soudců a bachařů, o osudech prostých lidí, oddaných demokracii a drcených totalitním režimem. Přejeme si, aby naše svědectví psaná za Pražského jara 1968 četli především ti nepoučitelní. Prokažme ještě jednou kdo jsme a proč jsme bojovali a koho pohnat k odpovědnosti.

Ozvěte se v odbočkách Konfederace politických vězňů, kolik výtisků Zprávy dokumentační komise K-231 potřebujete a odeberete, režijní cenu stanovíme podle nákladu. Předběžné závazné přihlášky přijímá redakce Věrní zůstali, Na porčí 6, Praha 1, 110 00. re

Skrýše

Nikdy se nezjistí, kolik skrýší je v šachtách, v místech bývalých našich koncentráků, ve zdech a v úbec všude tam, kam se vězeň dostal a měl možnost nepozorovaně ukrýt písemnosti - dopisy, zápisky, básně, nákrepy a plánky, seznamy bomzáků, něco o bachařích, ale také zmetky, které se podařilo někdy "vyrobit", než se člověk zapracoval na soustruhu. Zkažené odlitky byly zakopány ve sklepě pod věží na Mírově, kde byl sklad barev, laků a ředidel. Skrýš byla odhalena, skladník šel "do díry". Utajené dodnes jsou patrné ve věži, kudy se chodily natahovat hodiny.

V Leopoldově byl nedávno učiněn ve zdi nález, jak bylo uvedeno v tisku. Mnozí naši "psavci" se nedožili dneška, kdy si mohli dát vybourat zeď bez obavy z cenzury. Nejedno důležité svědectví zůstane nevyjeveno. K čemu že by to bylo dobré? Jako důkaz až neuvěřitelné a přece smutné skutečné doby novodobého temna našich národů, do níž nás zdrárně uvedla na celou generaci poloramotná cháska vyznavačů zvrhlého systému k fyzickému i psychologickému ovládnutí společnosti, aby se tato chovala stádně. Přesně podle nacistického Za nás myslí fyror by jejich Straně věřme, soudruzi!

Nepřestaly pochybovačné hlasy našich odpůrců, že to tam či onde nebylo za mřížemi tak zlé jak říkáme, že nám zuby vypadaly větrem nebo podvívají již v civilu, zmrazení jsme si prý přivodili sami, abychom nemuseli pracovat a plnit normy.

Ano, nejedni vězeň, a ne vždy státní, nesl rozlámanou lžici v korekci nebo roztrhanou plechovku od konzervy, když se jídlo nedávalo v ešusu, jenž mkl žloutenkářů, kterou v lahvičkách od léků oknem vyhazovali z marodky nemocni. Sypala se inkoustová tužka do očí, překousávaly se žily. To se dělo proti nepředstavitelně těžkým podmínkám na šachtách v padesátých letech.

Že jsme byli bití potvrdil před televizí vypasený bachař, neboť jin bylo řečeno, že jsme nepřítel! Ten bachař neví, co je morálka, slušnost, nemohu na něm žádat soucit s trpícím, bratrskou pomoc člověka člověku. Žil si a žije s dobrým přijímáním, nitro má zatvrzelé, kamenné, je sobecký, neurvalý, hrubý, správně Rodnou stranou vybraný na místo, kde měl napravovat či likvidovat odpůrce komunismu. Věrně plnil příkazy a vychutnával svou moc nad nebhými.

Velice si přeju, a ne sám, aby se jednou po létech náhodně objevily skrýše a jako poklad byly uznávány památky z té doby. Snad mi můj každodenní popis hladové stávky na táboře Vojna od 4. do 11.7.1955, ukrytý a už zavezený v haldě na Kamenné, bude jednou svědčit.

Vlastimil LAPAČEK

Jak kázalo svědomí

Letos 25. ledna bylo tomu 36 let, kdy krajský soud v Brně odsoudil za podvracení republiky členy premonstrátského řádu M.V. Vitulu, P.J. Kratochvíla, M.D. Kabečku a N.B. Lízala z kláštera "v Nové Říši, z kláštera Strahov A. Křišťana a z kláštera Teplá Z. Němečka do vězení od jednoho do čtyř let. Komunistická justice je trestala především za to, že v klášterním životě pokračovali i po násilném uzavření klášterů v roce 1950. Po rozsudku je převezli do tábora Vojna na Příbramsku, několik měsíců pracovali v Příbrami na stavbě sídliště než je eskortovali do sametek věznic v Kartouzích na Jičínsku. A tady se v šedesátém roce dočkali amnestie. Za totality k odsouzení stačilo, že člověk žil podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. Protistátní skupinu vytvořila z premonstrátů StB. Touto vzpomínkou uctíváme památku těch, kteří se nedožili a zdravím ostatní, kteří přežili.

Bohumil LÍZAL, Trutnov

Kádry přžívají

Jako Konfederace politických vězňů jsme organizací politickou nebo nepolitickou? ptám se, když jsem se dočetl, že předseda pražské organizace KPVS St. Stránský byl donucen mluvit ústřední Konfederace dr. Plockem prohlásit, že při zakládání Demokratické unie vystupoval jako soukromá osoba. Ale proč Konfederace jako nepolitická organizace požaduje v budoucím senátu šestnáct křesel? Sily k nastolení skutečné demokracie měli bychom nastolit i v Konfederaci politických vězňů, kam demokracie ještě asi nedorazila. Smutné je konstatování, že některé pravice strany nás zklamaly zejména tím, kolik bývalých komunistických kádrů v nich přežívá.

Karel VLASÁK, Chrudim

Odpověď na útok

V ústředním Zpravodaji KPv-231 v č. 7, na straně 8, vyšel článek pod titulkem SVĚDOMÍ. Protože článek není autorizován podpisem, vychází z toho, že je to výtvar redakční.

Článek začíná:

Spolu s br. Františkem Strakou z Tvrdomic, předsedou KPv Břeclav, sdílíme jeho rozhořčení, které projevil ve svém dopise redakci Zpravodaje po přečtení článku v 11 čísle podivně zaměřeného časopisu Svědomí. Autor tohoto článku pan Tihelka, který kompenzuje své komplexy nenávisťnými články, napadajícími kdekoho, píše ve stylu někdejších nacistických protizidovských letáků a na pokračování bláboli nesmysly ... atd.

Velevážený pane Strako a vážená redakce Zpravodaje. Už jednou jste veřejně soudili Svědomí. Bylo to v Harachově, kde jste žádali zástupce poboček KPv, aby s okamžitou platností přestali odebrat časopis Svědomí, který je údajně protimuklovský! Důvody byly velmi liché a naprosto vymyšlené. Hlavně měly škodit a zavést cenzuru nad mým časopisem, který mnohým členům KPv a také i vládním politikům nelichotí a otiskuje tvrdou a někomu i nemilou pravdu.

V demokratické společnosti je nepsaným zákonem, že když

MILO KOMÍNEK

se někomu článek nelíbí a nebo je přesvědčen, že není pravdivý, napíše dotyčné redakci časopisu nebo novinám kde článek byl otištěn (v tomto případě do redakce Svědomí), aby redakce učinila opravu, případně omluvu. Přestože vážený pan Straka zná velmi dobře adresu našeho vydavatelství, zná také Ing. Tihelku - autora mnoha článků o kterých je osobně přesvědčen, že jsou štvavé a pomlouvačné, přesto nám nikdy nenapsal jedinou řádku, aby vyvrátil domnělé "nepravdy a pomluvy". Naopak, napsal útočný dopis do Zpravodaje KPv k otištění, aby vědomě zmátl čtenáře. Ano zmátl! Čtenáři Zpravodaje, kteří nečetli článek Ing. Tihelky ve Svědomí musí mít celou situaci nejasnou a proto i zkreslenou. A v tom vidím buďto naprostou nevědomost pana Straky a nebo jeho promyšlený záměr desinformovat veřejnost! Je také možné, že pan Straka je pouhým nástrojem někoho jiného, kdo se za něj skrývá a vede pro: nám oklikou mnohé útočné akce mířené pod pás.

Nejlepší cesta k likvidaci někoho, je postavit celou věc na hanobení rasy a pomluvy. Počítá asi s tím, že čím více se

bude o tom psát a mluvit tak tomu lidé uvěří. Toto měl vyzkoušené i šéf nacistické propagandy ministr Goebels, který tvrdil, že stokrát opakovaná lež se stane skutkem!

Protože dosud neznáme požad, další příjmu osobu a článek nebyl nikým podepsán, musíme vycházet z toho, že za útočným článkem stojí pan Straka a redakce Zpravodaje KPv. Je také novinářským pravidlem v celém světě, že za články bez podpisu a nebo šifry nese plnou zodpovědnost redakce. Zná to z vlastní praxe z Kanady od r. 1970 jako vydavatel novin a navíc, když jsem byl čtyři roky vicepresidentem «Canadian Ethnic Journalist Club», který združoval 158 etnických novin 26 národností.

Redakce »Zpravodaje KPv« nás v článku napadá, soudí (bez nás), a také okamžitě vynáší rozsudek, "že rozšiřujeme rasovou nesnášenlivost a pomluvy!"

Pane Straka, aby Vám bylo jasno, Ing. Tihelka je mým zástupcem v redakci Svědomí a bezpečně ví co píše! Ze tomu rozumíte jinak než běžně demokraticky uvažující lidé, že neznáte tvrdou pravdu, nebo jste ve vleku někoho jiného, za to přece nemůžeme my z redakce Svědomí. Zřejmě stále žijete v zajetí komunistického

despotismu, a temnoty z které se nemůžete vyprostit. Uvedu Vám několik známých příkladů, které můžete také považovat za propagaci rasismu i když tomu tak není, protože se jedná o dokumentovaná fakta! Zločin zůstává zločinem ať se ho dopustí člen jakékoliv rasy nebo politické strany. Nikdo nesmí být za prokázaný zločin chráněn a druhý za totéž odsouzen. Před Bohem i světskými zákony jsme si všichni rovni! Proto vám to opakují, aby jste přestali napadat někoho s rasismu, protože opravdový mull vězněný za skutečný odboj (a ne za věděl nepověděl) si to vůči druhému muklovi nesmí nikdy dovolit. Proč zaměňujete pravdu za rasismus?

Úmyslně jsem výše uvedl slovo kontrarevoluce. Pokud jste zapal dobu, tak připomínám, že revoluci v r. 1917 proti Carovi Mikuláši II. provedli Esefi v čele s Kerenským, který byl tehdy předsedou ruské vlády. Toho potom odstranili pučem Lenin s Trockým-Bronsteinem se zločineckou bandou hrdlořezů. Provedli to za peníze německého císaře Viléma II., který si myslel, že mu Lenin a jeho smečka pomohou k dobytí Ruska aniž si tehdy uvědomil ambice Lenina na zbolševizování celého Ruska. K Leninovi, Bronsteinovi a nositelům podobných jmen se pak přidal vlakový lupič a zloděj koní "Gruzinec" Džugašvili, který si později dal jméno Josef Visarionovič Sta-

mačetou? Sonka-Sonenschein se stal tajemníkem Kominterny a rozpoutal v r. 1936 ve Španělsku občanskou válku. Po porážce "Rudých" přešel do Francie, kde byl v r. 1940 zatčen nacistickým Gestapem a uvězněn. Po celou dobu války byl v nacistickém koncentračním táboru hlavní kápo a vybíral do transportů své soukmenovce, kteří byli odvázeni na likvidaci. (Se Sonenscheinem jsem žil na cele na Borech a viděl jsem na vlastní oči jeho korespondenci, kterou měl s Gottwaldem.)

Chcete také říci, že Rudolf Slanský-Salzman byl hrdina a lidumil? Po likvidaci Slovenského povstání v r. 1944 se nezachoval zrovna hrdinně, když nechal zmrznout Jana Švermu, kterému vzal plášť a boty. Vždyť tato bestie roztočila v r. 1948 krvavou ruletu smrti, kde se běžně masakrovalo, mučilo, vraždilo a popravovalo. Snad nechcete říci, že jeho společníci Vládo Klementis, Josef Frank, Ludvík Frejka, Otto Fischel, Bedřich Geminder (on ani ne-uměl česky), Rudolf Margolius, Bedřich Reicin, André Simone, Otto Katz, Otto Schling a Karel Schwab byli anděly spásy? Vždyť do jednoho to byli tvrdí marxisté a atheisté, kteří neměli nic společného s náboženskými soukmenovci od řeky Jordánu. Vy si myslíte, že kdyby se jim povedla světová marxistická revoluce, že by strpěli uměle vytvořený "náboženský" stát Izrael, když zarputile až do své popravy tvrdili, že náboženství je opiem lidstva? S čím zacházeli tím také skončili! Soudili je vlastní soudruhové a popravil marxistický kat s pacholký!

Z P R A V O D A J
K PV
231
VYDÁVÁ RADA KPv
Číslo
7

Kontrarevoluci v Rusku v r. 1917 pomohlo uskutečnit 23 tisíc marxistů z Brooklynu, New York, USA, kteří přijeli jako dobrovolníci do Ruska pomáhat Leninovi nastolit marxistický zločinecký systém. Jejich jména však nebyla anglosaská. V době Leninovy zrudné diktatury, největších bestialit a vražd na ruském národu, obsadili nejvyšší klíčové vládní funkce (přestože jejich ruská řeč jim byla tehdy cizí) a stali se okamžitě komisaři, prokurátory, soudci, veliteli policie "ČEKY", Rudé armády atd. Z 546 nejvyšších státních funkcí tehdejšího SSSR bylo pouze 23 Rusů. Ti ostatní nebyli Slované a nebyli vesměs narození v Rusku.

lin (Stal - ocelový.

V současné době není už záhadou, kdo nesl hlavní vinu na bestialním vyvraždění carské rodiny Mikuláše II. Rozhodně vrahové nebyli pravoslavní Rusové.

Viníte magazin Svědomí, že štvě proti lidem, kteří byli hrdiny a v minulosti trpěli. Chcete snad považovat za vlastence a hrdinu Dr. Sonku-Sonenscheina (zemřel ve vězení na Mirově), který pašoval Lenina do Petrohradu a po konfliktu Lenina s Trockým-Bronsteinem postavil se na stranu Bronsteina a zajistil mu útek do Turecka a později do Mexika, kde byl Trocký v exilu ve třicátých letech zabit

Na zločiny komunistů nesmíme zapomenout!

V čísle 16 došlo k technické vadě počítače, a proto nemohl být tento článek celý otištěn, omlouváme se a otiskujeme zbyvajcí část.

... Někteří za peníze, jiní za různé výhody, ale i ze strachu, neboť StB je měla v hrsti.... Normálně se tomu říká vydírání.

Vrátím se však k těm soudruhům, které strana po roku 1968 nezavrhl. Když se nyní s odstupem času nad postojem těchto komunistů zamyslím, musím dospět k přesvědčení, že nebyť listopadových událostí v roce 1989, zůstali by všichni členy své rodné strany do dnešních dnů.

A jak se zachovali komunisté po listopadu 1989? To je již současnost, zde máme fakta, vidíme je a doslova zíráme nad tím, jak pohotově se zbavili Marxovy ideologie, kterou tak perfektně ovládali a používali při likvidaci i toho nejmenšího živnostníka, který se opovážil porušovat zásady právě rozvinutého socialismu. Dnes tito někdejší tvůrci a protagonisté Marxovy a Leninovy ideologie provedli v důsledku geografických změn po rozdělení Československa jen nepatrnou úpravu v názvu rodné strany a jakoby se vůbec nic nestalo, tvoří hlavní potenciál soukromého podnikání v České republice. K

teroru a k devastaci, které zde zanechali, se nechtějí hlásit, odvolávají se na platné demokratické zákony a dále, samozřejmě podle potřeby, propagují vlastní a Marxův komunismus, jak nás o tom nedávno v televizi přesvědčil soudruh Randsdorf.

To, co nám tito soudruzi předvádějí, to je důsledek nevyrovnání se s minulostí, dohod u kulatých stolů a sametovosti demokratických změn.

Je také svědectvím hlubokých kořenů komunismu, míry devastace politické kultury a svým způsobem beznaděje lidí, kteří očekávali od nového režimu zásadní změny. V zubožené společnosti, do níž bylo náhle zavedeno tržní hospodářství, právně nedostatečně regulovaný trh jako rozhodující oblast života společnosti, zůstala vyloučena z účasti na prosperitě příliš velká část obyvatelstva, v podstatě ta, která byla na okraji společnosti i v režimu komunistickém. Dnes vidíme, že nejlépe se přizpůsobili ti bývalí, kteří byli zvyklí obcházet zákony nebo profitovat z určitého neveřejného podílu na politické moci, neboť poctivá práce je nikdy nezajímala. Jejich přičiněním podíl na rozkrádání státního majetku po demokratické změně dosáhl takového rozměru a rozsahu, že se mnoha lidem zdá, že by to za komunistické-

ho režimu nebylo možné.

Lidé se začínají ptát - co se vlastně změnilo? Všude okolo sebe vidí na vedoucích místech staré nomenklaturní tváře, kteří pouze a to ne všude, změnili stranickou příslušnost. Právo, slušnost a spravedlnost nic neváží a nejhorší je, že již neplatí ani jako hodnoty, pro něž by stálo zato žít. Lze se pak divit, že pod dojmem těchto postkomunistických zážitků lidé zapomenou, jaké to za komunismu bylo a podlehnou laciné propagandě některých ministrů, kteří slibují důkladnou nápravu? Historická paměť a historická zkušenost se musí oživit, aby se stala vodítkem k nápravě. Jinak musíme počítat s tím, že nevládnutá minulost se bude vracet a bude destabilizovat společnost. Již dnes sledujeme, jak lidé přestávají vnímat, že zločiny komunismu se transformují v zločiny privatizace a komunističtí zločinci minulosti se na veřejnosti objevují jako podnikatelé s kufry plnými miliónů. A počínají si přitom zcela suverénně s vědomím, že státem jsou nekontrolováni a nepostihováni.

Shledá-li občan jako politiky, ekonomicky, sociálně a morálně zcela nepřijatelné a neúnosné ruinování státních podniků, jež za babku kupují ti, kdo se na procesu rozpadu naší společnosti podíleli - že není

snadné, za daného stavu legislativy a kontrolních mechanismů přivést za to kohokoli k zodpovědnosti - musí dospět k přesvědčení, že obnova právního řádu je v nedohlednu.

Diví-li se někdo skutečnosti, že tíž zločinci, kteří vykrádali co se dalo, že to dělali z pozic členství v KSČ, StB atd., a že dnes dělají totéž z pozic obhájců demokracie a tržního řádu, musí dospět k přesvědčení, že se u nás v podstatě nic nezměnilo.

Vážení přátelé, sestry a bratři, příliš dlouhý by byl výčet všech zločinů komunistů, kdyby se někdy podařilo jej vůbec sestavit. Aby se to nepodařilo, o to se důsledně starají především ti, kteří ty zločiny spáchali, vždyť mnozí z nich žijí svobodně mezi námi, byli bohatě odškodněni a stát se o ně pečlivě stará. Nakradený majetek jim byl ponechán, dostávají vysoké důchody a žijí v přesvědčení, že jednou přijde den, kdy opět budou v této zemi vládnout. Když ne oni přímo, tak jejich následovníci, které si k tomu vychovali. Nicméně dnes již známe mnohé zločiny i zločince. Je proto naší povinností neustále připomínat a upozorňovat na to, jakými zločiny se komunisté provinili, jaká utrpení způsobili nevinným obětem. Je naší povinností volat a opakovat, že komunistickým režimem bylo odsouzeno k smrti, popraveno, umučeno a ubito při výsleších, v žalářích a při pokusech o útěk více než 15.700 nevinných lidí. Že od 25. února 1948 bylo v komunistických žalářích a koncentračních táborech více než 250 tisíc osob, z nichž bylo odsouzeno k trestům delším než 10 roků více

než 40 tisíc osob, a že všichni dohromady si odseděli více než jeden milión roků.

Mladším a mladým generacím je třeba stále připomínat, že v Československu bylo v padesátých letech 422 věznic a táborů. Podle dosažitelných údajů bylo od února 1948 do roku 1968 odsouzeno 6.180 kněží a řeholnic, kteří dohromady si odpykali celkem asi 32.100 roků ve věznicích a koncentracích.

To jsou jen nepatrné drobečky z gigantického balvanu všech zločinů komunistického teroru. Každý občan by měl pochopit, že všechny tyto zločiny se nespáchaly samy, že je museli spáchat konkrétní osoby jako orgány komunistického režimu. A že těch, kteří zatýkali, vyšetřovali, soudili, hlídali, týrali, mučili, ale také popravovali a vraždili, bylo velice mnoho a že všichni byli členy Komunistické strany Československa. A zbývá jen podotknout, že všechny spáchané zločiny jsou zločiny proti lidskosti a základním svobodám, které se v žádném civilizovaném, demokratickém a právním státě nikdy nepromlčují. A jistě je také každému občanu České republiky známo, že dodnes nebyl ze všech zločinců potrestán ani jediný z nich, ba ani jediný nebyl pro tyto zločiny až donedávna obžalován a vyšetřován.

Vážení přátelé, dámy a pánové, sestry a bratři! Vyzývám všechny vás a celou naši společnost: **Nezapomeňte na zločiny komunistů!** Měli bychom si už všichni konečně uvědomit, že jedině, co může dnes sloužit naší společnosti, je znát pravdu o tom, že Komunistická strana Československa byla organizací

zločinnou a zavrženíhodnou obdobně jako další organizace založené na její ideologii, které ve své činnosti směřovaly k potlačování lidských práv a demokratického systému.

Měli bychom si také uvědomit, že pouze pomocí pravdy lze zabránit tomu, aby nás ještě někdy v budoucnosti znovu zotročily staré totalitní struktury, nebo aby se vytvořily nové.

To by mělo být varováním pro všechny nás a zároveň i vzpomínkou na všechny oběti komunismu.

Připravila redakce Svědomí

Anežko přemilá,
Tvá země spanilá,
v míru chce pokojně žít.
Svou mocnou přímluvou
ochraňuj zemi svou,
buď naší zbožnosti štít!

